

Počátky

Les nevypadal tak hroživě, jak bylo možno soudit podle jeho pověsti. Byl sice dost divoký a obtížně schůdný, ale byla to běžná neprostupnost pralesa, ve kterém každý paprsek, každá sluneční skvrna propuštěná větvemi a listy obrovských stromů byla okamžitě využita desítkami mladých bříz, olší a habrů, ostružinami, jalovci a kapradím, které pokrývalo hustými výhonky houpatý povrch rašelinišť, suché haluze a shnilé kmeny stromů – těch, jež prohrály boj, jež dožily svůj život. Prales ale nemlčel zlověstným těžkým tichem, jak by se dalo předpokládat.

Meč osudu

Kontinent je starý. Prastarý. Jednotlivé země – za jejichž majitele se dnes pomocí meče a kopí prohlašuje ledaskdo – se musely vyvíjet několik milionů let, než se staly tím, čím jsou. Na dávné časy, na doby, kdy svět byl ještě divoký, primitivní a nepodrobený, zbylo jen málo památek. Jsou hluboko zaváté a málokdo se po nich shání. Přesto je můžeme nalézt: jsou jimi zkameněliny a otisky uvězněné v kamenných základech Kaer Morhen či záhadné kosterní pozůstatky, jež se zvolna, století za stoletím, obracejí v prach. Svědky tohoto neuvěřitelně dlouhého údobí jsou také porůznu se zdvihající rozeklané hory nebo propasti a soutěsky, jimiž jsou tyto země zjizvené.

O dávných dobách nemáme žádné dochované záznamy. Při zmínce o vzdálené minulosti na mysl vytane představa hlubokých pralesů. Snad proto, že nejlépe odpovídá tomu, na co narazily první živočišné druhy obdařené inteligencí, když začínaly obdlovat tyto končiny.

Lidé si prostřednictvím příběhů a legend připomínají, jaká divočina vládla v některých krajích, do nichž přišli, a jakou důležitost sehrály průzkumné výpravy. Nicméně existovaly také pouště a neúrodné suchopáry, kraje věčného sněhu a ledu daleko na severu, odjakživa tu bylo i nekonečné moře, rozkládající se na západě. A byli tu i predátoři a nejrůznější nebezpečí, nesrovnatelné však s tím, co na Kontinent přišlo v důsledku Konjunkce sfér.

*Skalní malba zhotovená vrany
dávno před Konjunkcí sfér.*

